

עמ"ת 58909/03/19 - רחמים ישראלי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 58909-03-19 ישראלי נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
העורר	רחמים ישראלי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטות בית משפט השלום בתל אביב- יפו מיום 7.3.19 (כב' השופטת נ' תבור) ומיום 11.3.19 (כב' השופט ר' פרי) בעקבותיהן נעצר המבקש בתנאי מעצר בית מוחלט בכפוף לערבויות ולתנאים מגבילים.

רקע דיוני

ביום 3.3.19 הוגש נגד העורר ונגד נאשם נוסף (להלן- "הנאשם 2") כתב אישום המייחס להם עבירה של תקיפה בצוותא כדי לבצע פשע ועבירה של גניבה.

על פי המתואר בכתב האישום, בלילה שבין 22.12.198-23.12.18 התכתב הנאשם 2 עם המתלוננת, אשר בזמן הרלוונטי לכתב האישום, פרסמה את פרטיה באתר "אטרף" והציעה שירותי מסאג', כאשר ביניהם הכרות מוקדמת. ביום 23.12.18 בשעה 02:49 לערך הגיעה המתלוננת לרחוב ... בתל אביב, כפי שסיכמה עם הנאשם 2 במסרונים שהוחלפו ביניהם. באותן נסיבות, על רקע שאינו ידוע למשיבה, תקפו העורר והנאשם 2 את המתלוננת, בכך שהעורר היכה אותה באמצעות אגרופו באוזנה, משך בשערה ואילו נאשם 2 נטל ממנה את תיקה, אשר הכיל 170 ₪ ומפתחות דירה, וזאת כשבכוונתם לשלול את התיק שלילת קבע. העורר ונאשם 2 ברחו מהמקום.

בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר ונאשם 2 עד תום ההליכים.

בהחלטתו מיום 7.3.19 קבע בית משפט קמא כי לאחר שעיין בתיק החקירה, מצא שקיימות ראיות לכאורה בנוגע לנאשם 2, אך קיימת בהן חולשה באשר לזיהויו, היות והמתלוננת מסרה שהתוקפים היו רעולי פנים ואמנם מסרה פרטים שונים בנוגע לזהותם אולם אלו השתנו בין הגרסאות ולא בהכרח מתאימים לנאשם 2. באשר לעורר, נקבע כי:

"קיימת חולשה ראייתית גדולה אף יותר. הבסיס הקושר את המשיב לאירוע הוא העובדה שמשיב 2 מאשר שאסף אותו ממסיבה. יתר הראיות המתייחסות למשיב 1 הן בעיקר ראיות שליליות. מדובר בשקרים שמסר המשיב, מדובר במחיקת תכתובת וואטסאפ. נתונים אלו יכולים לחזק יש ראייתי אבל אינן עוגן חזק להתבסס עליו בבחינת "היש הראייתי". הפרט המוכמן שמופיע בבקשה, אינו במשקל רב והקשיים בנוגע לזיהוי, רלוונטיים גם ביחס למשיב זה. זאת ועוד, גם האליבי הכוזב מאבד מעוצמתו בשים לה לפער הזמנים בין החקירה, לבין מועד האירוע".

ביום 11.3.19 הורה בית משפט קמא על שחרורם של העורר ונאשם 2 למעצר בית.

ביום 26.3.19 הוגש ערר על החלטות בית משפט קמא בבקשת המעצר.

בדיון שהתקיים לפני ביום 4.4.19 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

טיעוני בא כוח העורר

בא כוח העורר טען כי טעה בית משפט קמא בקביעתו כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית ויש לבטל החלטתו ולהורות על שחרורו של העורר מהתנאים המגבילים. לטענת הסניגור, אין בתשתית הראייתית ראיות המזהות את העורר כמעורר באירוע התקיפה. בתוך כך טען כי איכון העורר באזור כיכר הבימה, מרחק של 13.9 ק"מ ממקום האירוע, בשעה 03:16, כאשר האירוע אירע ברחוב ברלין בשעה 02:49, כ- 27 דקות לפני, אינו יכול לקשור את העורר לאירוע. כמו כן טען כי בעימות שנערך בין המתלוננת לבין העורר לא הצביעה המתלוננת על העורר כמי שתקף אותה. בא כוח העורר הפנה במיוחד לדו"ח פעולה מיום 23.12.18 בו נרשם מפי המתלוננת כי תוקפיה היו לבושים שחורים עם מסיכות על הפנים, אחד היה ממש רזה ואחד מבוגר כבן 65 שרירי, מבנה גוף מלא, וטען כי העורר לא עונה על תיאור זה היות והוא שמן ולא רזה, בן 27 ולא בן 65. כמו כן טען בא כוח העורר כי העורר נחקר כחודשיים לאחר האירוע ועל כן אין ליחס משמעות לממצאי האליבי.

טיעוני באת כוח המשיבה

באת כוח המשיבה טענה כי לשיטתה התשתית הראייתית הקיימת מצדיקה את מעצרו של העורר מאחורי סורג וברח, וכי רק לנוכח התוצאה של מעצר בית מוחלט שהוטל על העורר, וויתרה היא על הגשת ערר. לטענתה, תשתית ראייתית מלאה ומספקת קיימת נגד נאשם 2, אותו, לטענתה, זיהתה המתלוננת באופן מלא בעימות שנערך ביניהם ביום 26.12.18. כאשר לעורר טענה כי האליבי שמסר לפיו שהה במסיבה כל אותו הערב הופרך, בעדותה של רותם כהן, אשר העורר מסר שהייתה עמו במסיבה. העדה מסרה כי העורר אכן היה איתה במסיבה אך הגיע עם בן דודו ויצא מוקדם יותר, בסמוך לשעה 02:30 בלילה, וכי הבטיח לה שיחזיר אותה לביתה מהמועדון אך כשהתקשרה אליו בסמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר, אמר לה העורר שתיהק מונית והוא ישלם בעבורה. כמו כן טענה באת כוח המשיבה כי מכשירי הטלפון של נאשם 2 ושל העורר אוכנו בשעה 01:30 או 01:52 באותם מקומות ברחובות ובראשון לציון, וקיום

ביניהם קשר טלפוני. נתון זה עומד בסתירה לניסיון של העורר לנתק עצמו מקשר עם נאשם 2. עוד טענה כי נמצא קשר טלפוני בין העורר לבין המתלוננת ביום 13.12.18, באופן שאינו מתיישב עם גרסת העורר. באת כוח המשיבה טענה כי לאחר האירוע אכן העורר במקומות אחרים בתל אביב, אך יש לבחון את המרחק בין אותם מקומות ביחס לרחוב קלישר 13, ביתה של המתלוננת, אשר נפרץ באותו הלילה, לאחר תקיפתה, ללא סימני פריצה.

דיון והכרעה

קראתי בעיון רב הניתוח הראייתי שערכה כב' השופטת ע' תבור בהחלטתה מיום 7.3.19. מעבר לכך ובצמוד להחלטה זו, קראתי את חומר הראיות בתיק החקירה. ראשית, בכל הכבוד והצניעות, מצאתי כי ראוי לשבח בית משפט קמא על הניתוח הראייתי מאיר העיניים. אני תמים דעים עם בית משפט קמא באשר לראיות בתיק זה. קיימת חולשה ראייתית בתיק, והיא נעוצה בזיהוי העורר. הדברים עולים ברורות מהחלטת בית משפט קמא שאני שותף לה. אציין כי לשיטת המשיבה, ניתוח הנתונים הסיגנטיים יש בהם כדי לבסס דיות הראיות בהליך דן - דהיינו בקשה למעצר עד תום הליכים. אינני סבור כך. אכן, לניתוח הנתונים הסיגנטיים ובין היתר ניתוח איכון הטלפונים יש להם משמעות ראייתית, אך השאלה אם די בהם על פי המכלול הראייתי בתיק לרבות בעיית זיהוי העורר כמבצע העבירה.

מצאתי להדגיש כי איני בא לקבוע שאין לכתב האישום בסיס ראייתי דהיינו ראיות לכאורה. כל שאני קובע הוא בקשר לראיות לכאורה בהליך שהתקיים לפני בית משפט קמא - לבקשה למעצר עד תום הליכים. כידוע, ככל שמדובר בתשתית ראייתית התומכת בכתב אישום שבבסיס הבקשה למעצר עד תום הליכים הרי שבית המשפט יבחן דיות הראיות שמא הן ברמה פחותה.

ולסיום אחזור ואומר כי, בהחלטה זו אין כדי להביע דעה באשר לראיות לכאורה לכתב האישום. דעתי המובעת כאן הינה אך לדיות הראיות בהליך המעצר עד תום הליכים.

אשר על כן, הערר מתקבל. באופן שאני מבטל תנאי "מעצר הבית" על פי החלטת בית משפט קמא מיום 11.3.19, ככל שהוא מתייחס לעורר.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ט, 08 אפריל 2019, בהעדר
הצדדים.